

ЗОРНИЦА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.I.1876 г.

Година 137 • ноември 2013 • брой 11 • 0,30 лв. • Най-старият български седмичник

Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши; защото Аз отивам при Отца.

Йоан 14:12

Българският ноември е оброчен от два особени празника: Деня на народните будители (1 ноември) и Деня на св. Климент Охридски, естествено възприет и като празник на Софийския университет. Особени, защото не са посветени на военни победи или държавни преобразувания, а също защото малцина ги тачат. Това са възпоменания на началата на българската история, старата и новата. Защото един народ няма начало, както и бъдеще, без духовна просвета. Хора, населяващи една страна и говорещи един език, не могат да стигнат до единство и да градят нещо заедно без спояващи ги духовни ценности - доказва го дълбоката обществена и политическа криза на днешна България. Необходими са общи идеали, които да се споделят от всички, независимо от различията в произхода, образованието, манталитета и политическата ориентация. Необходими са свещени принципи, в които хората да вярват, за да са в състояние да ги поставят над личния си интерес.

Едни принципи и идеали могат да станат свещени, ако се намерят личности, които да ги възплащават. Християнството дори настоява, че свещените принципи, които можем да познаем и прегърнем, са възплътените. Самият Божий Син е станал възплътената Истина и ни е призовал да последваме Него, „Словото на Живота, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипаха“ (1 Йоан. 1:1). С обещанието, че тези, които Го следват с вяра,

ще вършат Неговите дела, че и по-големи (Йоан. 14:12). Това обещание се изпълнява през вековете в Неговата Църква: общността на верните, която възплащава в себе си Христос, в Неговото изобилно богатство, и продължава да върши Неговите дела.

Общността на будителите

Но освен общност на верните Църквата трябва да бъде и общност на будителите. Духовният сън е естественото състояние на човека в този свят и тя е призвана най-напред да го пробуди, за да може да приеме спасителната вест. Понякога и това не е достатъчно. Някои хора се събуждат и веднага разбират къде се намират и какво трябва да направят, докато на други им е нужно време, докато осъзнаят какво става. Така е и със събуждането от духовния сън - за някои общества и култури то е продължителен и труден процес. В такива случаи се налага Църквата едновременно да изгражда и средата, в която Евангелието ще се разпространява, и да създава изразните средства, чрез които то ще се изкаже и изясни. С други думи, Църквата трябва да гради култура на Евангелието - създаването на култура и общото образование на народа са неотменна част от мисията ѝ. За наше щастие Църквата е

изиграла подобна решаваща роля като общност на будители на два пъти в българската история. Най-напред в зората на българската държавност, когато мисионерският екип на Климент Охридски основава богословските школи в Охрид и Велики Преслав. И отново през Възраждането, когато просветителската дейност на редица духовници поставя началото на ярка редица от будители, чиято памет отбелязваме на 1 ноември. Този двукратен успех на християнската общност от будители способства, щото българският народ да излезе от мрака на езичеството, а доста векове по-късно - от продължителния „културен сън“ на османското владичество, като преоткрие възбуждащата сила на християнските ценности.

В началото на XXI век за сетен път е настанало време разделно. Съществуването на България е поставено на карта. И Христовата църква в нашата страна получава трети исторически шанс (може би най-важния досега!) да осъществи спасителна за нашия народ мисия. Отчаянието и разпадът на обществените отношения могат да бъдат преодоляни само чрез появата на ново поколение будители. Те трябва да са обединени от християнската си вяра и да са движени от съзнанието, че са първопроходци сред руините на комунизма и хаоса на бездуховността. Тяхната общност може да се превърне и в своеобразно ядро, около което да се разраства едно ново и будно гражданско общество.

Тодор ВЕЛЧЕВ

ЛЪЧ СВЕТЛИНА В СЪНЯ НА БЪЛГАРИНА

Първи ноември, Ден на народните будители! Денят, в който българският народ отбелязва и припомня делото на всички онези, които са посветили или дали живота си за просветителска дейност и освобождение.

От векове българинът все е призоваван да стане, да се събуди, а той все спи.

Нелепо е как народът в съня си празнува деня на будността, ознаменува делото на будителите, като спи непробудно. В съня си празнува, а значи... сънува.

Но въпреки отчайващата действителност и днес в страната има будители. Малко на брой, хулени и нападани, но съществуващи. Даващи надежда за по-добро. Част от будителите ни са едни млади и смели идеалисти, които вярват, че могат да пробудят спящия народ. Те все още са малко на брой, но достатъчно, че да не може да се спре потокът на истината, който те изобразяват, пробиващ си път в коравата земя и позволяващ на жадния да пие. А в България жадните изобилстват. Но не това е шокиращото, а необяснимият факт, че не усещат жадната. Затова и не чувстват нужда да отидат до извора и да пият.

Но надеждата е, че малкото днес ще станат много утре. Доброто започва от малцината, от няколко зрънца, които дават плод, а те на свой ред - собствен, следвайки логичния ход - правото да победи.

Децата на спящите се пробудиха, макар да не познаваха друго освен сън. И като всичко нетипично в тази страна и те като нетипични

в българското ежедневие са нападани. Трябва да бъдат накарани отново да заспят. А младите и неосквернени призовават и дават уроци по морал - да се събуди народът. И крещат, за да бъдат чути от глухите. И ще има такива, които ще чуят призива на децата, но ще има и дори вече се появили скверните, които искат да откраднат надеждата, да подлъжат, че нищо в тази страна не си струва, че тя спи и вечно ще спи.

Но надеждата трябва да умре последна. Вярата не бива да спира до сетния дъх. Защото да оставиш спящата си родина е сякаш да оставиш болна майка, без да се бориш за оздравяването ѝ. Страната ни е болна, но настояването на здравите, викът им, ще върнат доброто в тази страна.

Омръзна ни да чуваме как тук светлината не пробива тъмнината, че нищо не се променя, омръзна ни да го мислим и вярваме. Вече се пробудихме, разтъркахме очи и закрачихме, за да поведем страната. Не правителството, а младите хора, лицата на бъдещето, днешните радатели за свобода и справедливост водят тази страна. И изходът е ясен, ясен като слънчев ден - скъсване на оковите на апатията и заблудата за очакващата те чужбина и път към България на активните българи, още днес и само в България.

Родината се върна в ръцете на собствения ѝ народ и пробудените няма да я пуснат.

Ива ДОЙЧЕВА

ДО ВСИЧКИ АБОНАТИ И ЧИТАТЕЛИ НА ЗОРНИЦА

Благодарим за вашата подкрепа досега! Благодарение на вас „Зорница“ продължава да излиза. Помогнете ни тя да продължава да свети всред духовния мрак у нас и занаяпред. Помогнете тя да достигне до повече хора. Станете проповедници на истината за Нашия Господ и Спасител чрез разпространяването на „ЗОРНИЦА“. Таксата за годишен абонамент за 2014 г. остава непроменена - само **3,60 лв. за цялата година** (при цена на отделен брой 30 стотинки). Абонирането започва от 1 октомври и ще продължи до 13 декември 2013 г. в пощенските станции под каталожен № 312, като уведомявате служителите, че в „Зорница“ е месечно издание. Редакцията приема групови абонаменти - най-малко 4 броя. Побързайте да се абонирате групово или единично. Така вие ще си осигурите получаването на вестника за цялата година на една нищожна цена и ще ни улесните в неговото издаване. Изненадайте и някой ваш приятел или познат, като го абонирате за в. „Зорница“. Ако го поканите на църква, може би няма да дойде с вас, но ще погледне вестника, като го получи, и вие ще станете съработник на Бога и благовестител на евангелските истини. Бог да ви благослови и употреби за разпространяването на в. ЗОРНИЦА! Разчитаме на вашата духовна и материална подкрепа.

С благодарност и благословения

ЗОРНИЦА

125 ГОДИНИ СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ – ЧЕСТВАНЕ, КОЕТО ЩЕ СЕ ПОМНИ

Денят на будителите тази година дойде по-рано. Докараха го студентите и го направиха по-истински, изгупаха го от праха и му намериха нови посоки. На 1 ноември патетичните слова и академични тържества вероятно ще звучат някак странно, встрани от живота и всичко, което се случва на улицата. Обичайните заподозрени ще се изправят пред обичайните си слушатели и ще държат обичайните си речи. А в същото време непокорният дух, наследен от великите българи, витае на улицата, в окупирани зали, встрани от парадността. Будителите не са само на пожелателите страници. Огледайте се.

Този текст трябваше да е посветен на 125-годишнината на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Институция с богата история, превърнала я в синоним на „храм на науката“, „майка на знанията“ и други подобни преексплоатирани доволно през годините клишета. За ролята на СУ като институция, изиграла, меко казано, съществена роля в образованието на българите през годините, може да се пише и говори много. Тази роля е безспорна и заслужена. Но одичната възхвала е неуместна днес. Неуместна е заради едно решение на Академичния съвет на Софийския университет – решението да не подкрепи своите студенти в протестните им действия срещу комунистическата власт в държавата, срещу липсата на морал у тази власт,

липсата на принципи, пълното безхаберие по отношение на българския народ. За първи път в историята на университета ръководство, от една страна, и студенти и преподаватели, които не са членове на ръководството, не са единни. За първи път един ректор и приближените му не разбират кой е достойният път в подобни ситуации. За първи път властимащите в университета се проявиха като „властимащи“ в най-грозния аспект на тази фраза.

Ръководството днес не знае каква е ролята на едно ръководство. А тя недвусмислено е написана в Библията: „Който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и

който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга“ (Матей 20:26-27). Студенти и преподаватели днес в мнозинството си са единни – правителството трябва да подаде незабавно оставка. Ръководството обаче в лицето на 38-те членове на Академичния съвет не желае да подкрепи служителите и студентите си (за да бъдем точни – само двама са се осмелили да се противопоставят). Картинка, доста напомняща поведението на самото правителство и 240-те народни представители спрямо българския народ, протестиращ по улиците вече повече от 150 дни. Жалко, г-н ректор, наистина жалко. Със сигурност ще останете в историята. Пък и лесно се

Снимка: Информационна агенция „Фокус“

помни – след 125 години история в Софийския университет се появи и такъв ръководител – неадекватен на институцията, която управлява, неадекватен на амплотоа ѝ, изградено заслужено през годините.

За финал искам да припомня една случка, изплувала отново и днес в пространството като пример за единност на преподаватели и служители в Софийския университет. В началото на 1907 г. студентите организират протест срещу културната политика на княз Фердинанд. Конкретният повод е откриването на Народния театър „Иван Вазов“. Изключително събитие само по себе си, на което обаче няма поканени обикновени хора, нито интелектуалци, творци или пък представители на академичните среди. Поканени са само приближените на княза. Студентите шумно изразяват протеста си пред театъра. В резултат на тази акция на следващия ден (4 януари) Министерски съвет постановява с указ закриване на университета за срок от 6 месеца и уволняването на всички професори, доценти и лектори. Следва реакция в обществото и след няколко месеца е постановено откриването на университета със „свършено нови преподаватели“. Студентите отказват да се запишат в университета, а драматичната ситуация е разрешена чак от следващото правителство начело с Александър Малинов, което връща старите преподаватели на мястото им. Добре, че имаме история, с която да се гордеем.

Олег КОНСТАНТИНОВ

1. Покаяние

Името на това послание идва от вярата, че Бог не е изоставил нашия свят. Посланието произлиза от търсенето на причината защо живеем без присъствието на Бога, без Неговото реално присъствие в Църквата, без радостния звук – плач на покаяващ се човек, радост на човек, намерил Създателя си, намерил Баща си, намерил смисъл на живота си.

В моето лично търсене защо Бог не се намесва със сила и не дава съживление главна причина е нашият... моят грях (Исаия 59:2). Тази дума е вече в забвение и ако се споменава в проповед или нещо друго, нашите съзнания бързо я изтриват, но тя е причината за разделенията, скандалите, сивото ежедневие, разводите, абортите, стреса и престъпността, до която дори, без да искаме, се докосваме.

Премахването на греха става чрез **покаяние и вяра в Господ Исус Христос, вяра, че кръвта му е достатъчно да ни умие**. Още в Стария Завет, когато вярващите нямат съзнание за кръвта на Христа, намираме няколко забележителни примера на грях и след това покаяние. Това са Давид (II Царе 12 гл.), Ахаав (III Царе 21 гл.), Данаил (9 гл.) Исаия (6 гл.), Йов (42 гл.) и др. При едните като Давид има явен грях, който те мислят, че Бог ще подмине, но Бог вижда и се намесва. При другите като Данаил, Исаия или Йов на пръв поглед няма нищо, което са извършили, но въпреки това в търсенето си на Бога те не само че Го намират, но биват и изпитвани и очиствани от Него чрез страдание или слово. Общото нещо между тях е **виждането** на Бога. Те Го виждат по различен начин, в различни обстоятелства,

но винаги ефектът на Божията слава върху тях е един и същ – **покаяние**.

Покаяние означава да осъзнаеш колко е голям собственият ти грях пред очите на Бога. На практика това е промяна в мисленето по отношение на истината, на Словото. Следва промяна на живота на основа разбирането колко скъпа цена е платил Христос, за да може да те върне в общение с Бог Отец, да намразиш този грях, който е причинил болка на Христос, и да се обърнеш от него, да не го вършиш повече. Докато даден грях се намира в живота ми, то покаянието все още е само на думи – трябва да стане на дело. След изповядване на греха си пред Бога човек приема прошка, свързана с мир и обновена връзка с Небесния Баща. Също така, след като промени отношението си към греха, който Бог открива, човек приема и сила да върши добро вместо зло.

Как е възможно, ще каже някой, светия като Данаил, пророк като Исаия, праведният Йов, с който Бог се хвали, да паднат пред Бога с една мисъл – „горко ми, аз съм нечист“. Ето за това вярвам, че покаянието е първият процес, контролиран от нашия Бог, който е белег за начало на нещо ново от страна на Бога в човешкия живот. Индивидуалното решение на всеки е отклик към действието на Светия Дух. Когато Йов застана пред Бога, я нямаше жена му, за да я обвини в липса на подкрепа, нямаше ги „приятелите“, които му притуриха страдание, нямаше го и младият Елиу, който се яви като единствената разбираща страна, нямаше ги оправданията, фактите, които го защитават, хората, които да свидетелстват колко праведен човек е Йов. Когато застанем лице в лице с Бога, пред нас е **само Той**. Така и трябва да бъде. Тогава покаянието, за което проповед-

ПРОЦЕСИ, КОНТРОЛИРАНИ ОТ БОГА

никът говори, няма да бъде абстрактно понятие, а естествен човешки отклик на видението, което стои пред очите на сърцето ни – Божията слава, изразена в лицето на Исус Христос, Който умря за нас на кръста.

Истинското покаяние е това, което е предизвикано от Самия Бог, а не от чувство за вина, вследствие на разговор с опитен мисионер. Ако покаянието е предизвикано от хора, ние винаги ще търсим тяхното одобрение и доказателство, че това, което те казват за нас, е вярно. Ще започнем да вършим дела, за да доказваме, че сме „истински християни“, и ще изпаднем в религиозност. Но това, което Бог е наранил, само Той може да изцели. Ако някой се намира в подобно терзание за греховете си, никой не може да го успокои, грехът му е винаги пред очите му (Псалом 51).

Покаянието е процес, съпътстващ ни в живота с Бога. Бог не иска да ни държи в един постоянен страх да не съгрешим, но **ако** това се случи, тогава пак покаянието е спасителната ни крачка. Вярвам, че Бог сам ни търси, понеже ни обича и не ни оставя да стоим в грях, който е причината за днешната хладина и замиране на църквите ни.

Бог ни води през други процеси, за които с Негова помощ ще говорим в бъдеще, като откровение за Неговия Син, освещение, водителство на Светия Дух, проповядване на Словото, разпознаване на духовете и др. Сега това, което можем да направим, е да се смирим пред Бога и да Му кажем: „**Открий ни се**“. Останалото ще извърши славата Му, когато ни посети, а това е неизбежно, защото Той е обещал да идва при тези, които Го търсят (Псалом 130). Амин.

Емануил ПЕТРОВ

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

Гоненията

Йоан 15:18-27; 16:33

Една от темите, които ме вълнуваха, когато повярвах, беше темата за гоненията на християните от света. Мислех си, че това е нещо, което е вече минало, тъй като промените бяха настъпили. Но ето, че много скоро разбрах, че нещата изобщо не стоят така. Бях юноша между 16 и 18 години, когато за пръв път се сблъсках с омразата от страна на моите съученици в училище заради това, че съм вярващ. По-късно, когато започнах да напредвам в четенето и познаването на Божието слово, разбрах, че скръбта, гонението, утеснението и безпричинната ненавист към нас, християните, е нещо, за което Господ Исус предупреждава, че ще ни съпътства. Ето защо, когато размишлявам по тази тема, често на ум ми идва прочетеното Христово предупреждение от Йоан 15:33: „Това става и да се изпълни писаното в закона им слово, „Намразиха Ме без причина“.

Като цяло в България на различните се гледа с лошо око, дори и без да се замислят хората за това, дали различният пречи на някого или не. А това е форма не само на ниска култура, но и вид избиване на комплекси. Хора, които са евангелисти, могат дори и да станат жертва на клевети от невярващите си колеги, вследствие на което да изгубят работата си. Но зад всичкото това из-

биване на комплекси и отхвърляне на различния стои действителната причина. В Галатяни 4:29 апостол Павел дава примера с Исмаил, който преследва брат си Исаак и констатира следния принцип, неотменим до Второ пришествие: „Както тогава роденият по плът гонеше родения по Дух, така е и сега.“ Ние, които сме духовно новородени Божии чеда, винаги ще бъдем мразени от тези, които не са новородените. Сатанинското естество винаги мрази Христовото тяло. Ето защо и Спасителят казва отново в Йоан 15:10,21: „Помнете думата, която ви казах, слугата не е погорен от господаря си. Ако Мене гониха, и вас ще гонят; ако са опазили Моето учение, и вашето ще пазят. Но всичко това ще ви сторят поради Моето име, защото не познават Онзи, Който Ме е пратил.“ Следователно всеки, който не е изпитал отхвърляне от света, трябва сериозно да се замисли дали наистина е новороден. Светът винаги е мразил, мрази и ще продължи да мрази вярващите, докато Христос се върне, независимо от това в колко демократично общество да живее. Във II Тимотей 3:12 апостол Павел съветва своя млад приятел и съработник във вярата със следните думи: „Всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени.“

Тук е и мястото да си спомним за мисълта на бащата на латинското богословие Тертулиан, който е казал: „Кръвта на мъчениците е семето на църквата“. Сатана винаги ще иска да унищожи вярващите или най-малкото да им попречи. Поради тази причина е тази нестихваща омраза към нас. Но винаги, където се е ляла кръв на мъченици за Христа, църквата е силна. Страдащата църква е представена като душите под олтарата в Откр. 6:9-11. Ще има гонения и страдания, които ще преживеем тук, на тази земя, но ние ще получим награда за това, че сме устояли по вре-

ме на гоненията. Така че ние трябва да бъдем не само твърди, но и търпеливи, защото знаем, че колкото и да ни е тежко, всичко ще свърши и рано или късно църквата ще бъде изведена до победа. Петият печат от Откровение ни открива отношението на света към светиите. Църквата на Христос ще бъде гонена и страдаща. Олтарът е място, където в Стария завет се принасяха жертвите. Страданиято, което понасяме в името на Исус, е като жертвоприношение на олтарата. По този въпрос Римляни 12:1-2 ни казва: „Моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с тоя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля - това, което е добро, благоугодно Нему и свършено.“

Страдащата църква трябва да се моли за твърдост. При Бога няма средно положение, хората или са граждани на небето, или живеят на земята, отдадени на злото. Мъчениците желаят да възтържествува правдата. Да помним, че Господ е с нас в тези трудни моменти и въпреки че сме изоставени от всички, Господ няма да ни остави. Ние сме призвани към това да устояваме вярата си, когато бъдем изложени на гонения заради Христа, независимо дали става въпрос за обикновен присмех, уволнение от работа, напакостяване на семейството и имуществото, лишаване от свобода, мъчения и отнемане на живота. Ето защо завършвам с думите на Спасителя от Матей 10:28: „Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но по-скоро бойте се от оновова, който може и душа, и тяло да погуби в пъкъл.“

П-р Атанас ТИХЧЕВ

58. Глух за нуждите на сиромаша

Хората се делим на класи и съсловия, на бедни и богати. Като християни трябва да считаме всеки човек равен, защото всички сме Божие творение, всички носим Божие дихание. Затова всяка душа е ценна пред Бога и Той дава блага на праведните и на неправедните (Мат. 5:45). Бог обича сиромасите, грижи се за тях, защитава ги и ги пази. Още когато дава закона и наредбите, Бог промисля за сиромасите. Дава наредба за баберика: „Да не събираш баберик от лозето си, да го оставиш на сиромаша и чужденеца“ (Лев. 19:9-10). А в Изход (23:10-11) Бог нарежда: „Шест години да сееш земята си и да събираш плодовете ѝ, а в седмата година да не я работиш, за да се хранят сиромасите между людето от самораслото. Така да правиш и с лозето, и с маслините си.“

На прага на Обетованата земя, когато Бог наново напомня Своите наредби, Той отново отделя специално място за обходата със сиромаша: „Ако в земя-

та ти има сиромаш от братята ти – да не закоравяваш сърцето си, нито да затваряш ръката си за бедния си брат... непременно да му заемеш доволно за нуждите му. Внимавай да не би да не му дадеш, та извика към Господа против тебе и това ти се счете за грях. Непременно да му дадеш и да не е тежко на сърцето ти, когато му даваш, понеже за това Господ, твоят Бог, те е благословил във всичките ти дела и във всичките ти начинания“ (Втор. 7:11). „Да не онеправдаеш някой наемник, беден, сиромаш... В същия ден му дай заплатата, преди да залезе слънцето, защото е сиромаш и на нея се надява; за да не извика против тебе към Господа и това ти се счете за грях“ (Втор. 24: 14-15).

Безразличието към нуждите на сиромаша е грях, а грехът е пречка на молитвите ни.

Бог обещава да се грижи за сиромасите. „Ще се смиля за бедния и немотния“ (Пс. 72:12-13). Как? – Чрез теб и мен! Затова апостол Яков (2:15-16) пише:

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВИТЕ НИ

„Ако някой брат или сестра са голи или останат без ежедневна храна, и някой от вас им каже „идете си с мир, дано бъдете стоплени и нахранени, а не им даде потребното, каква полза?“

Бог очаква от нас, Неговите чеда, да споделим благата си със сиромаша и казва: „Който показва милост към беден, показва почит към Бога“ (Пр. 14:31). Също хвали добродетелната жена, че „простира ръката си към бедния и към нуждаещия се“ (Пр. 31:20).

Още една причина Бог да не чува нашите молитви намираме в Пр. 21:13: „Който затуля ушите си за вика на бедния, ще викне и той, но няма да бъде послушан.“ Нека внимаваме, та с нашата неотзивчивост към бедните да не затваряме ушите на Бога за нашите молитви.

К

28. Писмата от Тел Ел Амарна

На прага на обетованата земя Мойсей изпраща съгледвачи, които след 40 дни се връщат и правят характеристика на земята. „Наистина там текат мляко и мед. Народът обаче, който живее в земята, е силен и градовете му укрепени и много големи. Там видяхме още и Енаковите синове, от исполинския род: на нас ни се виждаше, че сме като скакалци пред тях.“ (Числа 13:28,33).

През 1887 г. в среден Египет една жена случайно намира глинени плочи, които съдържат една сбирка от 377 документа. Това са писма на клиновиден шрифт от царския архив на фараона Аменофис III и неговия син Ехнатон, който е изградил новата столица в гр. Ел Амарна край Нил.

Плочите съдържат кореспонденция на князете на Палестина, Финикия и Южна Сирия с ведомството на външното министерство на двамата фараони, съставена на дипломатически език през второто хилядолетие пр. Хр. Тази неоченима находка хвърля за пръв път светлина върху положението на Палестина през XV и XIV век пр. Хр. и дава вярна картина на тази епоха. Едно от писмата представлява интерес с подписа на подателя си – сувардата, княз на Хеврон.

За нас ценно е това, че в тази кореспонденция се споменават петте народа, описани в Библията (Числа 13:29): хетейци, евусейци, аморейци, ханаанци и амаличани, с които Израил имаше стълкновение в Синай.

В тези глинени плочи също така се говори и за хорейците, наричани в Библията еврейци, които са между тези, които са задължени да работят на Соломоновите строежи (III Цар. 9:20,21).

БИБЛИЯТА Е ПРАВА И ДНЕС

Когато съгледвачите описват Ханаан, казват: „...народът, който живее в земята е силен и градовете укрепени и много големи. Там видяхме Енаковите синове“ (Числа 13:28). В тези глинени писма се споменават и синовете Енакови. Също и вярно описание на укрепените градове, заградени с високи стени. Израил е съвсем неопитен във военното изкуство. Освен това той разполага само с примитивни оръжия като лъкове, хвъргателни копия, мечове и ножове. За бойните колесници, с каквито разполагат ханаанците, това бойно снаряжение е съвсем недостатъчно. Но те забравиха, че за тях воюваше Бог. За маловерието им Бог ги наказа 40 години да се скитат в пустинята, докато пораснат децата им и това ново поколение започна да превзема Ханаан.

М

ЗА ВАС ЖЕНИ

ПОБЕЖДАВАЙ ЗЛОТО ЧРЕЗ ДОБРО ДОБЪР ЧОВЕК

Мярката за добро е съобразена с библейската ценностна система, с библейските принципи. Божествената мярка е с оглед вечността, а не според този временен свят.

Всичко, което доближава хората до Бога, дори понякога да ни е неприятно, е добро. Бог е съвършено добър и хората или нещата са добри дотолкова, доколкото изпълняват волята Му. В Псалом 112 псалмопевецът казва, че добър човек е този, който се бои от Господа, който живее в синовен страх и почит към Бога. Който се наслаждава в заповедите Му и е благ, милостив, съчувствителен и праведен. Който е щедър и благоразумен. Който показва милост и дава на заем. **Милостта** е съчувствие и състрадание на дело. Подпомагане нуждите на нуждаещите се с думи и дела.

Понякога в даването на заем има толкова благотворителност, колкото в дарението. Дори заемът понякога може да е по-добро, отколкото дарението, защото ще приучи човека да бъде трудолюбив, пестелив, да бъде по-отговорен и честен.

Делата са белег за разпознаване на Божиите чада. „Който върши добро, от Бога е; който върши зло, не е видял Бога“ (III Иоан 11 ст.). Исус

казва, че ще въздаде на всеки според делата му (Откр. 16:27). Казва, че когато дойде втори път, тогава ще възнаградят тези, които са проявили към Него доброта, като са Го нахранили, напоили, посетили в тъмница или когато е бил болен. На въпроса кога са направили всичко това, Исус отговаря: „Понеже сте направили това на един от тия най-малките, на Мене сте го направили.“

Казва също, че ще съди тези, които, когато е бил гладен, не са Го нахранили, нито напоили, когато е бил жаден, нито са Го облекли, посетили, когато е бил болен или в тъмница, или когато е бил странник не са Го подслонили. На въпроса кога са Го видели в нужда и не са Му помогнали Исус отговаря: „Понеже не сте направили това на ни един от тия най-скромните, нито на Мене сте го направили. Тия ще отидат във вечно наказание, а праведните – във вечен живот“ (Мат. 25:31-45).

Апостол Павел казва, че добро пред Бога е да се молим за всички човеци – за царе и високопоставени. Да се молим всеки човек да познае истината, защото Бог иска всеки човек, без изключение да се спаси (I Тим. 2:1-4). Затова най-голямата доброта, която можем да направим за другите, е да им помогнем да стигнат до Исуса, да намерят спасение и вечен живот.

За Варнава четем: „Понеже той беше добър човек, пълен със Св. Дух и с вяра; и значително множество се прибави към Господа“ (Деян. 11:24). Добър човек значи благ, кротък характер. Служителите с добър характер са много по-добре приети, както и учението, което те проповядват. Варнава проявява своята доброта, като най-напред продава имота си и подпомага бедните (Деян. 4:37), а след това се посвещава на най-голямото добро, на най-важното служение – благовестието.

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

В нашето общество няма много добри човеци. Светът се нуждае от повече доброта. Бог постави нас, християните, и ни казва: „Отвърщай се от злото и върши добро“ и „Побеждавай злото чрез добро“ (Римл. 12:9, 21). Исус очаква от нас да променим света, а това ще стане, ако Му позволим да извърши промяна в нас.

Желанието да вършим добро извира от нашето любящо сърце. „Добрият човек от доброто си съкровище на сърцето си изнася доброто, а злият човек от злото си сърце изнася зло“ (Лука 6:45). Без Бога нашите сърца не са добри, а са извор на зло. Само Бог променя сърцата ни и ги прави способни да проявяват доброта.

Сами ние не можем да се справим, но Бог ни предлага Своята доброта. Чрез Божието Слово – Библията, човек ще бъде „съвършено подготвен за всяко добро дело“ (II Тим. 3:16,17). А Св. Дух ще ни подкрепя в нашата немощ.

Вършенето на добрини е израз на нашата благодарност към Бога, за Неговите безкрайни добрини, с които ни обсища всеки ден. А наградата ни е много ценна – цяла вечност да бъдем с Исуса. „Добри и верни слуги, над малкото си бил верен, над много ще те поставя, влез в радостта на Господаря си“ (Мат. 25:21). Затова апостол Павел ни съветва: „Да не ни дотяга да вършим добро“ (Гал. 6:9).

Нека помним, че за това сме създадени. Че Бог ни сътвори с цел да вършим добри дела, че това е нашето предназначение. И като послушни дъщери сме длъжни да пръскаме доброта.

Когато обичаме Бога, тогава Христовата любов ще ни принуждава да вършим добрини. Това ще бъде начин на живот.

ЦМ

На 15 октомври т. г., във Франция почина един голям приятел на българския евангелизъм – п-р Шекс. Шарл Шекс е роден на 6 ноември 1926 г. в град Ливрон, Южна Франция. На 18 годишна възраст приема Христос и призив за посвещение на живота си на Него. През 1967 г. свързва живота си с Жоржет Шекс, която става негов неотлъчен и верен помощник. В първите години на своята пасторска кариера работи към петдесетните църкви във Франция. Изпратен от техния мисионерски борд, той пристига на посещение в България в деня на Възкресение 1968 г. В условия на постоянно наблюдение от органите на

Държавна сигурност, в продължение на 20 години, той проповядва, насърчава и подпомага вярващи и пасторски семейства от Варна, Ахелой, Бургас, Пловдив, София и други градове от страната - от различни деноминации. Особено дълбоко приятелство го свързва със семейството на п-р Васил Зяпков, който по това време е установен в с. Поповица след освобождаването му от затвора. Подпомага и сестри-монахини от ордена на евхаристиките в София. След настъпването на политическите промени в България през 1989 г. Шарл и Жоржет Шекс продължиха да подкрепят различни служения и църкви. Осигуриха по-

голямата част от средствата за изграждане и обновяване на баптистки църкви в Сандански, Петрич и Берковица, както и на съборни църкви и общества в Градец, Младово и Леново. Няколко години подпомагаха студентски семейства от ВЕБИ. Голяма загриженост проявяваха към хора, нуждаещи се от лекарства и отопление през зимата. Тяхната главна цел в живота беше с всички тези действия на милосърдие и солидарност да прославят името на Господ Исус Христос.

IN MEMORIAM

П-р Данаил ИГНАТОВ

8. Църквата в Сардис

От Смирна (Измир) пътувахме няколко часа до Сардис. Сардис е бил много богат град в Мала Азия, столица на древното царство Лидия с цар Крез, пословичен поради огромното си богатство. Името му днес е станало нарицателно – Богат като Крез. Жителите на Сардис живеели много разпуснат живот. Градът е бил много силно укрепен, смятал се е за непревземаем. Днес този велик град е едно нищожно селце на име Сарт. Запазени са много останки, които говорят за миналото му величие: две църкви, библиотека, застлана с много красиви мозайки не само по пода, но и по стените. Навсякъде много красив дялан мрамор. Театър – стадион. От далече се виждат два красиви величествени мраморни стълба – останки от езически храм, строен 300 години след Соломоновия храм. Сред руините в подножието на двата мраморни стълба един пастир започна да чете: „До ангела на сардийската църква пиши.“ (Откр. 3:1). Знаем вече, че ангелът на църквата е нейният благовестител, поставен да прогласява Божи-

ите истини. Затова апостол Павел пише: „На човеци ли да угаждам или на Бога?“ Пастирят е длъжен да проповядва само това, което Бог му казва, без да се съобразява дали ще се хареса на хората или не. „Това казва Онзи, Който има седемте Божии Духове и седемте звезди.“ Кой са седемте Божии Духове? Цифрата седем за евреите изразява пълнота, затова в храма има седем светилника.

Седемте Духове е Св. Дух в пълнота. Това е Исус Христос, Който има Духа без мяра. „Седемте звезди са ангелите на седемте църкви“ (Откр. 1:20). Т.е. нейните пастири. С други думи Бог говори на Своите служители в църквата. Докато писмата на другите църкви започваха с похвала, то писмото до сардиската църква започва с остро изобличение. „Зная твоите дела, че на име си жив, но си мъртъв.“ Една не само много тъжна, но и много страшна констатация. Да носим името християни, да мислим, че сме живи, а в действителност да сме мъртви. По-тежка участ от тази няма. Другите църкви имаха някакви недостатъци и Бог ги предупреждаваше да се покаят за тях, защото иначе

ще вдигне светилника си, че ще се оттегли от тях. Но църквата в Сардис бе мъртва. Какво значи мъртъв човек? Кое го прави мъртъв? – липсата на живот. Тогава, когато душата напусне тялото, то става мъртво. Църквата в Сардис е била мъртва, защото е липсвал Този, Който дава живот. Исус казва: „Аз съм пътят, и истината, и животът.“ Предназначението на църквата е да довежда хората до истината, до Бога, до спасение чрез Исуса Христа. А тази църква не е вършила това.

Първото нещо, което показва, че една църква е жива, е това, че са приели истината, че Исус е техен личен спасител.

Второто нещо – нейните членове се ръководят от Св. Дух и пребъдват на лозата Христос, затова устояват в изпитанията.

Третото нещо – те дават плод, защото „вяра без дела е мъртва“, както пише апостол Павел в Тит 1:16. „Твърдят, че познават Бога, но с делата си се отричат от Него, като

са непокорни, неспособни за каквото и да било дело.“

Християни, които само носят името християни, а не живеят според Божието Слово са „на име жив, но мъртъв“. Затова ни съветва: „**Ония, които са повярвали в Бога, да се упражняват старателно в добри дела.**“ (Тит 3:8).

На четвърто място - живият християнин възвестява Божието Слово, Божиите истини. Изпълнява великата заповед на Исуса (Мат. 28:28). Апостол Павел пише на Тимотей: „Каквото си чул от мене, това предай на верни човеци, които са способни да научат и други.“ (2:2).

Аз от кои съм?

Цвете КУЛИЧЕВА

ЗОРНИЦА

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2,

тел.: 02-8394-117

ISSN 0861-3826